

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj: P-5061/2025-11

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski građanski sud u Zagrebu, sudac toga suda Nikola Raguz kao sudac pojedinac u pravnoj stvari tužitelja Tanje Sekulić, OIB 13650906057, Sajmište I 19a, Topolovac kojeg zastupa punomoćnik Boris Jug, odvjetnik iz Zagreba, protiv tuženika Privredne banke Zagreb d.d., OIB 02535697732, Radnička cesta 50, Zagreb, kojeg zastupa punomoćnik Hrvoje Matić odvjetnik iz Zagreba, poradi ništetnosti, nakon održane glavne i javne rasprave 17. rujna 2026. godine, u nazočnosti tužitelja osobno te zamjenika opunomoćenika stranaka, dana 30. rujna 2026. godine,

p r e s u d i o j e

I Utvrđuje se da je ništetna odredba čl. 11.3. Ugovora o kreditu broj: 9012217981 zaključenog između tužitelja i tuženika dana 11. siječnja 2007.godine, u dijelu kojim je ugovorena za tužitelja obveza plaćanja jednokratne naknade u visini 1,50% od iznosa kredita prije korištenja ili istovremeno s korištenjem kredita;

II Nalaže se tuženiku Privrednoj banci Zagreb d.d. platiti tužitelju Tanji Sekulić iznos od 199,98 eura s zateznim kamatama tekućim od 01. lipnja 2025.godine do isplate kao i 355,79 eura te naknaditi trošak parničnog postupka od 673,18 eura s zateznim kamatama od 30. rujna 2026. godine do isplate po stopi određenoj za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za svako polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi za dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, koja referentna stopa je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi od 25. srpnja 2025. godine navodi da je dana 11. siječnja 2007. sklopio sa tuženikom Ugovor o kreditu broj: 9012217981, kojim je tuženik tužitelju odobrio kredit u kunsjoj protuvrijednosti iznosa od 22.004,58 CHF obračunatom prema srednjem tečaju za CHF tuženika važećem na dan korištenja kredita (dalje u tekstu: Ugovor o kreditu). U članku 11.3. predmetnog Ugovora o kreditu ugovorena je za tužitelja obveza plaćanja naknade za obradu kredita u visini 1,50% od iznosa kredita prije korištenja ili istovremeno s korištenjem kredita (tzv. ulazna naknada). Navedene odredbe predmetnog Ugovora o kreditu kojima je ugovorena obveza plaćanja ulazne naknade su ništetne kako se dalje objašnjava, što ima za posljedicu primjenu predmetnog Ugovora o kreditu oslobođenog učinaka navedene odredbe. 1. Tuženik je tužitelju dana 15.01.2007. prilikom isplate ugovorenog iznosa kredita obračunao i naplatio naknadu u visini od 1,50% od iznosa kredita, odnosno u iznosu od 199,98 EUR (tzv. ulazna naknada). Tužitelj ističe da je predmetna naknada koju je naplatio tuženik vidljiva iz dostavljene knjigovodstvene kartice prometa po kreditu i dopisa tuženika od dana 10.10.2024.g., iz kojih proizlazi da je predmetna naknada naplaćena pod knjigovodstvenim kontom 1240072400. Člankom 11.3. Ugovora o kreditu ugovorena je za tužitelja obveza plaćanja naknade za obradu kredita u visini 1,50% od iznosa kredita prije korištenja ili istovremeno s korištenjem kredita. Tužitelj ističe da je predmetna odredba čl. 11.3. nepoštena jer je riječ o odredbi o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo i koja protivno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja kao potrošača (čl. 81. Zakona o zaštiti potrošača, NN 96/2003), što ima za posljedicu ništetnost predmetne odredbe (čl. 87. ZZP/03). Tužitelj najprije ističe kako mu je prilikom sklapanja kreditnog odnosa tuženik ponudio tipski, unaprijed formulirani obrazac Ugovora o kreditu, kako je i uobičajeno u bankarskoj praksi potrošačkog kreditiranja, te je stoga nedvojbeno da se temeljem čl. 81. st. 2. ZZP/03 predmetna odredba čl. 12.3. Ugovora ima smatrati onom odredbom o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, slijedom čega je ispunjen preduvjet da se ispituje poštenost predmetne odredbe. Nadalje, u odnosu na poštenost predmetne odredbe tužitelj ističe da ista protivno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja, obzirom je ugovorena bez ikakvog pokrića u stvarnim izdacima i troškovima koje tuženik navodno ima prilikom isplate kredita. Naime, tužitelj ističe da mu tuženik prilikom sklapanja Ugovora, a i naknadno tijekom otplate kredita, uopće nije jasno i nedvosmisleno predočio strukturu navodnih troškova po pojedinim stavkama, kao i visinu troškova po pojedinim stavkama, a koji troškovi tuženiku navodno nastaju prilikom isplate kredita, pa da bi takvi troškovi opravdavali naplaćivanje naknade od Korisnika kredita. Tužitelj navedeno nije predočio tuženiku očito iz razloga što posebnih i izvanrednih troškova prilikom isplate kredita tuženik niti nema, već je samo paušalno odredio da je Korisnik kredita dužan platiti naknadu u visini 1,50% od odobrenog kredita, bez navođenja bilo kakvih parametara i informacija o tome zašto je određen baš taj postotak, u čemu se temelji takva visina naknade i koja je svrha iste. Tužitelj ističe da uslijed takvog postupanja tuženika uopće nije imao mogućnost da na temelju određenih parametara i konkretnih podataka predoči otegotnost i opravdanost obveze koju mu je tuženik nametnuo nepoštenom odredbom čl. 11.3. Ugovora, niti je stoga bio u mogućnosti da donese cjelovitu i informiranu odluku o

svim aspektima kreditnog odnosa s tuženikom. Stoga je jasno da je tuženik prilikom sklapanja Ugovora o kreditu iskoristio svoju poziciju nesumnjivo jače ugovorne strane u kreditnom odnosu, te potrebu tužitelja za angažiranjem sredstava putem kreditnog odnosa radi zadovoljavanja osnovnih životnih potreba, konkretnije radi kupnje motornog vozila, te je u takvim okolnostima tužitelju putem tipskog ugovora nametnuo nepoštenu odredbu o plaćanju ulazne naknade prilikom isplate kredita, koja naknada nama pokriće u poslovnim izdacima tuženika, pa u konačnici protivno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja kao potrošača. Isto tako, tužitelj ističe da je predmetna odredba ništetna i s aspekta čl. 270. Zakona o obveznim odnosima, obzirom je, kako je prethodno opisano, za tužitelja kao ugovornu stranu koja se obvezala na plaćanja sporne naknade, ista obveza bila potpuno neodređena i neodrediva.

Predmetnom odredbom tuženik je obvezao tužitelja na plaćanje naknade za obradu kredita, bez da mu je prethodno, a niti naknadno jasno i nedvosmisleno predočio strukturu navedenih troškova, od čega se isti sastoje, u kojem postotku tuženi tereti tužitelja odnosno zbog čega upravo taj postotak, u kojem periodu i konačnom iznosu, što navedenu obvezu tužitelja kao potrošača čini u potpunosti neodređenom i neodredivom, posljedično i nepoštenom i ništetnom, sukladno odredbi čl. 270. Zakona o obveznim odnosima. O tome da se u slučaju ugovornih odredbi kojima je određena obveza Korisnika kredita na plaćanje naknade prilikom isplate kredita, radi o nepoštenim i stoga ništetnim ugovornim odredbama, izjasnila se i potvrdila recentna sudska praksa Vrhovnog suda RH. Pored glavničnog iznosa jednokratne naknade koja je tužitelju naplaćena prilikom isplate kredita, tužitelj u posebnoj točki (točka 3. tužbenog zahtjeva), kao jedan glavnični iznos potražuje i iznos zakonskih zateznih kamata sa tijekom od dana 15.01.2007.g. (dan plaćanja naknade) do dana 31.05.2025. Zakonske zatezne kamate obračunate na iznos jednokratne naknade od dana 15.01.2007. do dana 31.05.2025. iznose 355,79 EUR te tužitelj obračun istih prilaže uz tužbu. Tužitelj dakako na glavnični iznos od 199,98 EUR potražuje zakonske zatezne kamate od dana 01.06.2025.g. (prvi dan nakon obračuna kamata) pa do isplate jer navedeni tijek kamata nije uglavničen. Ukoliko će tuženik osporavati visinu tužbenog zahtjeva, a kako bi se točno utvrdio iznos naknade koju je tuženik naplatio od tužitelja prilikom isplate kredita, kao i iznos uglavničenih zakonskih zateznih kamata na istu, tužitelj opreza radi predlaže da se provede financijsko-knjigovodstveno vještačenje.

Stoga zahtijeva kao u tužbi tj:

"1. Utvrđuje se da je ništetna odredba čl. 11.3. Ugovora o kreditu broj: 9012217981 zaključenog između tužitelja i tuženika dana 11.01.2007.g., u dijelu kojim je ugovorena za tužitelja obveza plaćanja jednokratne naknade u visini 1,50% od iznosa kredita prije korištenja ili istovremeno s korištenjem kredita;

2. Nalaže se tuženiku, PRIVREDNA BANKA ZAGREB d.d., Radnička cesta 50, Zagreb, OIB: 02535697732, da tužitelju, TANJA SEKULIĆ, Sajmište 19a, 44202 Topolovac, OIB: 13650906057, isplati iznos od 199,98 EUR uvećano za zakonske zatezne kamate tekuće od dana 01.06.2025.g. do isplate, u visini stope sukladno čl. 29. st. 2. Zakona o obveznim odnosima, a koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo

polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od 15 dana.

3. Nalaže se tuženiku, PRIVREDNA BANKA ZAGREB d.d., Radnička cesta 50, Zagreb, OIB: 02535697732, da tužitelju, TANJA SEKULIĆ, Sajmište 19a, 44202 Topolovac, OIB: 13650906057, na ime uglavničenih zakonskih zateznih kamata isplati iznos od 355,79 EUR, u roku od 15 dana.

4. Nalaže se tuženiku da naknadi tužitelju prouzročeni trošak parničnog postupka sa zakonskim zateznim kamata od dana donošenja ove presude do isplate u visini stope sukladno čl. 29. st. 2. Zakona o obveznim odnosima, a koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od 15 dana."

2. Tuženik u odgovoru na tužbu se u cijelosti protivi tužbi i tužbenom zahtjevu. Nadalje, tuženik ističe prigovor zastare iz razloga kako slijedi. U odnosu na zahtjev za povratom sporne naknade, tuženik ističe kako se kod ništetnosti primjenjuju pravila o stjecanju bez osnove stoga se primjenjuje zastarni rok od pet godina od dana plaćanja. Tužiteljevo eventualno pozivanje na zaključak Građanskog odjela Vrhovnog suda RH donesenog na sjednici održanoj dana 30. siječnja 2020., prema kojemu zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva za vraćanjem primljenog na temelju ništetne ugovorne odredbe počinje teći od dana pravomoćnosti odluke kojom je ta ništetnost utvrđena, je bespredmetno. Naime, osnovna zadaća suda je suditi na temelju Ustava, međunarodnih ugovora, zakona i drugih važećih izvora prava, stoga je sud ovlašten tumačiti zakonske odredbe kada iste postoje. Tumačenje zastare ovisno o subjektivnom stavu svakog pojedinog suda ili suca u ovom kontekstu dovodi u pitanje pravnu sigurnost i legitimna očekivanja tuženika kao elemenata vladavine prava, a što predstavlja jednu od najviših vrednota ustavnog poretka Republike Hrvatske. Ovakvim arbitrarnim mišljenjem ukinuo bi se institut zastare, odnosno stvorilo bi se novo pravno pravilo za koje ne postoji zakonska odredba. Konačno, tuženik posebno ukazuje na odluku Europskog suda C-561/21 u kojoj se, u bitnome, ističe: nacionalni poredak osigurava zaštitu potrošača uspostavljenju pravom EU, poštujući načelo ekvivalentnosti (implementirana rješenja nisu nepovoljnija od sličnih situacija u nacionalnim pravima) te načela djelotvornosti (implementirana rješenja ne onemogućuju ili ne otežavaju korištenje prava potrošača iz prava EU), načelo djelotvornosti u obzir treba uzeti opća načela na kojima se temelji nacionalni pravosudni sustav, uključujući načelo pravne sigurnosti i dobrog odvijanja postupka, isticanje prigovora zastare u odnosu na restitucijske zahtjeve nije samo po sebi protivno načelu djelotvornosti jer ne onemogućuju niti pretjerano ne otežava ostvarenje prava dodijeljenih pravom EU, ne protivi se pravu EU da pružatelj usluga ima pravo dokazivati da je potrošač znao ili razumno mogao znati za postojanje okolnosti koje za posljedicu imaju ništetnost ugovorne i prije donošenja presude kojom se utvrđuje ništetnost. Gore citirana shvaćanja Europskog suda ukazuju na to da nije moguće zanemariti institut zastare u situaciji kada je od sklapanja ugovora o kreditu i odredbi koja je predmet ovog spora prošlo 18 godina. Razdoblje od 18 godina znatno premašuje neki razuman vremenski period u kojemu je potrošač odnosno tužitelj mogao steći svijest tj. saznanje o ništetnosti pojedinih odredbi Ugovora o kreditu odnosno odredbi o ulaznoj naknadi. To tim više ima li se na umu

da je ulazna naknada plaćena neposredno po sklapanju ugovora o kreditu, a na što je tužitelj bio upozoren kroz umanjenu isplatu glavnice zbog djelomične kompenzacije za iznos ulazne naknade. Stoga, temeljem načela djelotvornosti na koje se poziva Europski sud, treba uzeti u obzir da objektivan rok od 5 godina od dana kada je izvršeno plaćanje sporne naknade predstavlja razuman period u kojemu je prednik tužitelja i/ili tužitelj mogao postati svjestan eventualnih ništetnosti te odredbe, a u skladu s općim načelima o institutu zastare, te je isto trebalo primijeniti u ovom postupku, odnosno utvrditi da je nastupila zastara tužiteljeva potraživanja. Slijedom navedenog, nesporno je da je potraživanje tužitelja u odnosu na isplatu u zastari.

U odnosu na naknadu za obradu kredita, tuženik ne spori da je dana 11. siječnja 2007. sa tužiteljem sklopio ugovor o autokreditu broj 9012217981 (dalje u tekstu: „Ugovor“) te da je tužitelju dana 15. siječnja 2007. godine naplaćena jednokratna naknada kako je i naznačeno u tužbi. Međutim, tuženik ističe da je u Ugovoru potpuno jasno, lako razumljivo i uočljivo navedeno kako se prije isplate kredita jednokratno odbijaju troškovi obrade istoga u iznosu od 1,50% od iznosa kredita, stoga sporna odredba Ugovora o troškovima obrade istoga ne podliježe testu nepoštenosti iz članka 84. Zakona o zaštiti potrošača (*Narodne novine* br. 96/03, dalje: ZZP/03). Predmetna odredba ne samo da je gramatički razumljiva već ispunjava i uvjet predvidljivosti te daje mogućnost tužitelju da na temelju točnih i razumljivih kriterija utvrdi ekonomske posljedice koje za njega proizlaze iz sporne odredbe. Također, tuženik je predmetnu ugovornu odredbu sastavio u skladu sa zahtjevom tržišne transparentnosti koja omogućuje tužitelju da na tržištu usporedi druge ponude za prodaju iste robe ili iste usluge. Nadalje, način na koji je predmetna odredba napisana nesporno daje mogućnost tužitelju da sagleda sve učinke sklapanja Ugovora pa tako i činjenicu da će prilikom isplate biti naplaćena naknada za obradu kredita u iznosu 1,50% vrijednosti kredita (ugovorna transparentnost). Tuženik, kao i svaka druga kreditna institucija, prilikom odobravanja kredita ima troškove koji su određeni kroz paušalnu naknadu. Tuženik ističe kako troškovi obrade, zajedno s ugovorenom kamatom, predstavljaju cijenu predmetnog kredita jer tuženik pruža uslugu kreditiranja (za koju je cijena određena ugovornom kamatom) te uslugu obrade tog kredita (za koju je cijena određena naknadom za obradu kredita). Tuženik smatra kako ima pravo naplatiti usluge koje pruža. Činjenica što obrada kredita ulazi u redovni opis posla zaposlenika banke to pravo ne umanjuje, niti spornu odredbu čini ništetnom. Tuženikova djelatnost je puno šira od samog kreditiranja i on bi svaki proizvod i uslugu koju pruži morao smjeti i naplatiti. Tuženik se financira upravo kroz naknade, a zbir svih naknada je izvor iz kojeg se, između ostalog, isplaćuju plaće radnicima banke čiji je onda opis poslova i obrada kreditnih zahtjeva. Nastavno na navedeno, tuženik ukazuje kako kroz spornu naknadu on naplaćuje svoju uslugu, a o primjerenosti cijene usluge se ne može raspravljati u kontekstu poštenosti. Isti stav zauzima i sudska praksa pa tako Županijski sud u Splitu u t. 23. presude posl. broj GŽ- 230/2023 od dana 9. veljače 2023., pozivajući se na čl. 99. ZZP/07, prilikom odbijanja tužbenog zahtjeva ističe: „radi se o ugovornim odredbama koje su jasne, lako razumljive i uočljive, zbog čega uopće nije dopušteno ispitivati njihovu poštenost sve sukladno odredbi članka 99. ZZP/07.“

Visoki trgovački sud RH u presudi posl. broj PŽ-2437/2022 od dana 24. svibnja 2023. potvrđuje prvostupanjsku presudu kojom je u t. III. zahtjev za utvrđenje ništetnosti ugovorne odredbe o naknadi za obradu kredita i isplatu odbijen te u t. 29. obrazloženja utvrđuje „sama odredba Ugovora je jasna, nedvosmislena, u skladu sa

zakonskim propisom i nije podložna jednostranim promjenama od strane tuženika.“ Nadalje, da se sporna naknada ima smatrati dijelom ukupne cijene kredita proizlazi i iz definicije instituta efektivne kamatne stope. Naime, Hrvatska narodna banka definira kamatnu stopu kako slijedi: „Efektivna kamatna stopa jedinstven je način prikazivanja kamatne stope s ciljem transparentnosti i lakše usporedbe uvjeta za odobravanje kredita/depozita kod svih kreditnih institucija i kreditnih unija. Osim nominalne kamatne stope u izračun se uključuju i naknade koje se plaćaju pri odobravanju kredita ili ulaganja depozita te predstavlja realniji prikaz ukupne cijene kredita/depozita.“ Uz navedeno, da bi se neka odredba u potrošačkom ugovoru mogla smatrati nepoštenom potrebno je da su kumulativno ispunjeni uvjeti iz čl. 81. ZZP/03 i to: da se o istoj nije pojedinačno pregovaralo i da se, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, takvim uređenjem uzrokuje značajna neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača.

i) pojedinačno pregovaranje o ugovornim odredbama

Nesporno je da se u predmetnom slučaju radi o tipskom ugovoru (što samo po sebi ne dovodi do zaključka kako se u vezi s ugovornim odredbama nije moglo pregovarati kako tužitelj pogrešno ističe u tužbi). Međutim, pregovaračka moć potrošača se ogleda u njegovom pravu da odabere između različitih ugovornih proizvoda tuženika, njihove cijene te usporedi ponudu na tržištu kako bi odabrao ekonomski i pravno za njega najprihvatljiviju ponudu. Tužitelj je prilikom sklapanja Ugovora ovisio jedino o svojoj slobodnoj volji te je mogao sam odlučiti odgovara li mu predmetna odredba. Riječ je o naknadi koja se naplaćuje odmah prilikom puštanja kredita u tečaj i tužitelj je bio upoznat s predmetnom odredbom od prvog trenutka pregovora o uvjetima sklapanja kredita. Tužitelj je samostalno procjenjujući rizike, odabrao sklopiti Ugovor s tako ugovorenim troškovima obrade očito iz razloga jer je taj model u vrijeme sklapanja Ugovora za tužitelja bio najpovoljniji.

ii) neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana

Nadalje, tuženik ističe da tužitelj pogrešno ističe kako je ugovaranjem sporne naknade došlo do znatne neravnoteže u pravima i obvezama ugovornih strana. Takav stav nije utemeljen na zakonu, niti proizlazi iz okolnosti slučaja. Uz navedeno, nejasno je zbog čega tužitelj smatra da bi ugovorena odredba bila nepoštena. Tužitelj samo paušalno navodi da nije imao bilo kakvog utjecaja na sadržaj iste, stoga se smatra nepoštenom. Tuženik ističe kako je o svim relevantnim okolnostima obavijestio tužitelja pri sklapanju Ugovora, kao i upozorio na činjenicu da će se troškovi obrade odmah naplatiti. To je uostalom i potpuno životno logično jer nije riječ o nekakvoj obvezi koja je nenadano iskrsnula nakon proteka nekoliko godina ispunjavanja Ugovora, nego je riječ o jednokratnoj obvezi koja je ispunjena odmah prilikom puštanja novaca te je tužitelj već u tom trenutku bio svjestan te obveze. Prije svega, naprijed navedene odredbe iz spornog Ugovora, po motrištu suda dovoljno su jasne i razumljive odnosno, čak i uobičajene za Ugovore o kreditu iz toga razdoblja u bilo kojoj valuti, a koje su korisnici kredita mogli i očekivati, to i prema samoj formulaciji teksta iz spornog Ugovora, sud ne vidi što bi za prvotuzitelja u njegovom konkretnom slučaju nešto moglo biti upitnim.“ Navedenu presudu potvrdio je Županijski sud u Splitu presudom posl. br. GŽ-1215/2020 od dana 24. veljače 2021. Tako drugostupanjski sud navodi: „Isto tako prvostupanjski sud je odbio dio tužbenog zahtjeva koji se odnose na utvrđenje ništetnosti odredbi glede ugovorenih troškova obrade kredita, budući su te odredbe dovoljno jasne odnosno zatezne kamate u slučaju pada uz zakašnjenje i naknadu za prijevremeno vraćanje kredita, iz razloga

što su i prema utvrđenju ovog suda kao i prvostupanjskog navedene odredbe iz spornog Ugovora dovoljno jasne i razumljive odnosno uobičajene za Ugovor o kreditu iz citiranog razdoblja u bilo kojoj valuti a koje su korisnici kredita mogli očekivati i to prema samoj formulaciji teksta. Iz samog Ugovora sud ne vidi što bi prvotuzitelju u njegovom konkretnom slučaju nešto moglo biti upitno.“ Tuženik ovim putem ukazuje i na recentnu sudske praksu u kojoj je o transparentnosti sporne ugovorne odredbe zauzet jednak stav. Također, tuženik naglašava da ZZP propisuje značajnu neravnotežu kao pretpostavku nepoštenosti. Dakle, ne bilo kakvu neravnotežu, nego veći stupanj neravnoteže. Ugovorom je odobren i isplaćen iznos od 22.004,58 CHF (u kunskej protuvrijednosti) a sporna naknada je naplaćena u iznosu od 1,50% iznosa kredita. Iz navedenog je razvidno kako predmetna naknada ni po čemu ne uzrokuje značajnu neravnotežu. Tuženik ističe kako navodi tužitelja da ugovorna odredba o naknadi za obradu kredita treba sadržavati strukturu troškova, tj. od čega se isti sastoje, a da je u suprotnom takva odredba nepoštena te u konačnici i ništetna neosnovani. Naime, takva obveza za kreditne institucije nije postojala u vrijeme sklapanja Ugovora, a ne postoji niti danas. Osim toga, i Sud Europske unije je u svojoj praksi zauzeo jasan stav da u ugovorima o kreditu nije potrebno navesti što čini trošak obrade kredita. Naime, u predmetu C-565/21, Cifaxbank SA protiv X (ECLI:EU:C:2023:212), u postupku donošenja odluke po prethodnom pitanju, a koje pitanje se odnosi na ocjenu poštenosti ugovorne odredbe o naknadi za obradu kredita, Sud Europske unije je utvrdio sljedeće: „32. Točno je da iz te sudske prakse ne proizlazi to da je davatelj zajma dužan u dotičnom ugovoru konkretno navesti prirodu svih usluga koje se pružaju u zamjenu za troškove predviđene u jednoj ili više ugovornih odredbi. Međutim, s obzirom na zaštitu koju Direktiva 93/13 nastoji pružiti potrošaču s obzirom na to da se on nalazi u podređenom položaju u odnosu na prodavatelja robe odnosno pružatelja usluga kad je riječ o mogućnosti pregovaranja i razini informacija, važno je da se priroda stvarno pruženih usluga može razumno shvatiti ili izvesti iz cjelokupnog ugovora.“ U konačnici je Sud presudio kako ugovorna odredba, čiji je cilj naknada za usluge povezane s ispitivanjem, sastavljanjem i pojedinačnom obradom zahtjeva za kredit, može, ovisno o okolnostima slučaja, ne uzrokovati, na štetu potrošača, znatnu neravnotežu u pravima i obvezama, pod uvjetom da postojanje takve neravnoteže bude predmet učinkovitog nadzora nadležnog suda, u skladu s kriterijima koji proizlaze iz sudske prakse Suda. Na istom tragu je i presuda u predmetu C-621/17, Kiss protiv CIB Bank (ECLI:EU:C:2019:820) gdje je Sud Europske unije presudio sljedeće: Članak 4. stavak 2. i članak 5. Direktive Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima treba tumačiti na način da zahtjev prema kojem ugovorna odredba treba biti jasno i razumljivo sastavljena ne nalaže da u odredbama ugovora o potrošačkom zajmu, poput onih u glavnom postupku – o kojima se nisu vodili pojedinačni pregovori i u kojima se točno utvrđuju iznosi troškova upravljanja zajmom i isplatne naknade na teret potrošača, njihova metoda izračuna i trenutak kada ih je potrebno platiti – također treba detaljno navesti sve usluge koje se pružaju u zamjenu za predmetne iznose. Članak 3. stavak 1. Direktive 93/13 treba tumačiti na način da ugovorna odredba o naknadi za upravljanje zajmom, poput one u glavnom postupku – koja ne omogućava da se nedvojbeno utvrdi koje se konkretne usluge pružaju u zamjenu za te troškove – načelno ne uzrokuje na štetu potrošača, u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka proizašlima iz ugovora. Slijedom navedenog, Sud EU je presudio da ugovorna odredba u ugovoru o

kreditu u kojoj se utvrđuje iznos sporne naknade, metoda izračuna naknade i trenutak kada je istu potrebno platiti, ali koja i ne omogućava da se nedvojbeno utvrdi koje se konkretne usluge pružaju u zamjenu za tu naknadu – ne uzrokuje na štetu potrošača u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, znatniju neravnotežu u pravima i obvezama strana proizišlima iz ugovora (toč. II. izreke, C-621/17). Budući da se tužitelj pozivao na utvrđenje ništetnosti ugovorne odredbe o naknadi za obradu kredita temeljem navoda kako u trenutku sklapanja ugovora korisnik kredita nije bio na jasan i nedvojben način upoznat sa strukturom navedenih troškova, odnosno od čega se isti sastoje, a da prema praksi Suda EU takve okolnosti ne znače ujedno da bi sporna odredba bila nepoštena, očito je kako je takav zahtjev tužitelja u potpunosti neosnovan. Slijedom iznesenoga, nesporno je da ne postoji niti jedan opravdani razlog na temelju kojega bi odredba o troškovima obrade ugovora o kreditu bila ništetna, niti tužitelj ima pravo na isplatu predmetnog iznosa. Uz navedeno, tuženik prigovara i postavljenom zahtjevu za plaćanjem zatezne kamate od dana navedenog u tužbi pa do isplate. Naime, sukladno čl. 1115. ZOO-a zatezne kamate vraćaju se od dana stjecanja samo ako je stjecatelj nepošten, a inače od dana podnošenja zahtjeva, u ovom slučaju tužbe. Sudska praksa nepoštenje (nesavjesnost) stjecatelja veže uz to je li neosnovano osiromašeni zahtijevao vraćanje stečenog bez osnove prije podnošenja tužbe. S obzirom na to da u ovom postupku tužitelj nije dokazao da je prije podnošenja tužbe zahtijevao vraćanje stečenog bez osnove, prema tome nije dokazao ni da je tuženik prije podnošenja tužbe postao nesavjestan stjecatelj, odnosno da nije postupao u dobroj vjeri prilikom sklapanja Ugovora. Tuženik ovdje ukazuje i na stav građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske kojim je zauzeto shvaćanje da ugovorne strane iz ništavog ugovora o zajmu u smislu odredbe čl. 214. Zakona o obveznim odnosima treba smatrati savjesnim, pa stjecatelju pripadaju zatezne kamate od dana podnošenja zahtjeva.

Iako predmetni slučajevi nisu identični, oni su svakako usporedivi budući da je ugovor o kreditu vrsta ugovora o zajmu. Stoga tuženik smatra kako nema osnove za tumačenje njegovog postupanja kao nepoštenog budući da Vrhovni sud RH u ranijim odlukama (iako se radilo o ugovoru o zajmu, a ne o kreditu), ponašanje ugovornih strana koje je bilo protivno izričitoj zakonskoj zabrani nije tumačio kao nepošteno. Slijedom navedenog, tuženik predlaže da sud odbije tužbeni zahtjev tužitelja te ga obveže da naknadi troškove postupka tuženiku.

3. Sud je proveo dokaz uvidom u Ugovor o kreditu od 11. siječnja 2007. s knjigovodstvenom karticom, obračunom zateznih kamata, preslušao tužitelja, članak Hrvatske narodne banke o kamatama, brojne presude koje je dostavio tuženik uz odgovor na tužbu nisu posebice obrazlagane kao neodlučne.

4. Tužbeni zahtjev je jest osnovan.

5. Nije prijeporno da su tužitelj i tuženikov prednik sklopili ugovor o kreditu 11. siječnja 2007. na 22.004,58 CHF radi kupnje vozila te se korisnik kredita obvezuje prije korištenja ili istodobno s korištenjem kredita platiti tuženiku naknadu za obradu kreditnog zahtjeva od 1,50% od iznosa kredita.

6. Ovdje treba primijeniti odredbe čl. 81, 82, 85, 86. i 87. te 89. i 90. Zakona o zaštiti potrošača, (NN 96/03), a koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja ugovora.

7. Glede ništenosti ugovorne odredbe čl. 11.3, pravno shvaćanje Vrhovnog suda Republike Hrvatske, poslovni broj Su IV-308/2020 od 5. studenog 2020. godine jest da je ugovorna odredba iz ugovora o kreditu kojim je ugovoreno pravo banke na naknadu za prijevremenu otplatu kredita u smislu odredbe čl.49. Zakona o zaštiti potrošača može biti utvrđena ništetnom, ako se o toj odredbi nije pregovaralo a presudom Europskog suda za ljudska prava u spojenim predmetima C-229/19 i C-289/19 je utvrđeno da odredbe Direktive Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima treba tumačiti na način da odredba sadržana u aleatornom ugovoru sklopljenom između prodavatelja robe i pružatelja usluga i potrošača, kao što se to ugovori o leasingu dionica, mora smatrati nepoštenom ako se s obzirom na okolnosti sklapanja predmetnog ugovora i uzimajući u obzir datum njegova sklapanja tom odredbom može tijekom njegova ispunjavanja prouzročiti znatnija neravnoteža u pravima i obvezama stranaka, i to čak i u slučaju ako bi ta neravnoteža nastupila samo ako bi se ostvarile određene okolnosti ili ako bi navedena odredba u drugim okolnostima mogla čak koristiti potrošaču te u tim okolnostima je na sudu koji je uputio zahtjev da provjeri je li odredba kojom se unaprijed utvrđuje prednost koju prodavatelj robe ili pružatelj usluga ostvaruje u slučaju prijevremenog raskida ugovora o kreditu mogla prouzročiti takvu neravnotežu od trenutka sklapanja navedenog ugovora, uzimajući u obzir okolnosti sklapanja ugovora, kao i da odredbe ove Direktive treba tumačiti na način da se prodavatelj robe ili pružatelj usluga, koji je kao prodavatelj potrošaču nametnuo ugovornu odredbu koju je nacionalni sud, kada se ugovor može održati na snazi bez te ugovorne odredbe proglasio nepoštenom i posljedično ništetnom ne može pozivati na zakonsku naknadu štete predviđenu dispozitivnom odredbom nacionalnog prava koja bi bila primjenjiva da ne postoji navedena ugovorna odredba. Tako i Ustavni sud Republike Hrvatske, U-III-323/22 od 13. srpnja 2023. godine, kao i Vrhovni sud Republike Hrvatske Rev-634/2024 i Rev-1420/2024. Također presudom Suda EU od 23. travnja 2026. broj C-744/24 je utvrđeno stajalište da se u ukupni iznos kredita ni iznos povlačenja kredita ne može uključiti ni jedan iznos namijenjen podmirenju obveza ugovorenih na temelju tog ugovora o kreditu poput administrativnih troškova i naknada bilo koje vrste koje potrošač mora platiti.

8. Po ocjeni ovoga suda isto stajalište vrijedi i za ugovornu odredbu o naknadi za sklapanje kredita, prihvaćajući tužiteljev iskaz u tom dijelu kao životan i uvjerljiv da s njim tuženik nije pregovarao o ovim naknadama, već je dobio unaprijed pripremljen ugovor s tuženikove strane, uzevši u obzir njegovo zvanje i zanimanje u vrijeme sklapanja ugovora tj. završila je srednju školu i bila je zaposlena kao u trgovačkom društvu te je tako utvrđeno da je tuženik unaprijed sastavio ugovor, što i nije prijeporno te se o njemu nije pregovaralo posebice o ovoj ugovornoj odredbi o naknadama te tužitelju te odredbe nisu bile ni protumačene, niti je mogao utjecati na njih.

9. Odredbom čl. 6. Zakona o obveznim odnosima (NN 35/05-155/23) je propisano da je zabranjeno ostvarivanje prava iz obveznog odnosa suprotno svrsi zbog koje je ono propisom ustanovljeno ili priznato. Čl.10, st. 3. istog Zakona je propisano da je sudionik u obveznom odnosu dužan se suzdržati od postupka kojim bi se otežalo ispunjenje obveze drugog sudionika, u ostvarivanju svog prava.

10. U odnosu na čl. 11.3. ugovora o kreditu tj. o naknadi za sklapanje ugovora, sud ocjenjuje da je i ova ugovorna odredba ništetna, budući se o njoj nije pregovaralo te je suprotna navedenim načelima obveznoga prava, zbog čega tužitelj nije ni mogao utjecati na sadržaj ove ugovorne odredbe niti njenu visinu, sve prihvaćajući njegov iskaz kao životan i uvjerljiv zbog prethodno obrazloženih razloga, a to primjenom odredbe čl.87.st.1. Zakona o zaštiti potrošača u svezi s odredbom čl. 322, st. 1. Zakona o obveznim odnosima pa primjenom odredbe čl. 323, st. 1. istog Zakona svaka je ugovorna strana dužna vratiti drugoj što je primila na osnovi takvog ugovora, a na osnovi odredbe čl. 324, st. 2. istog Zakona ništavost neke odredbe ugovora ne povlači ništavost ugovora, ako on može opstati bez ništave odredbe i ako ona nije bila uvjet ugovora ni odlučna pobuda zbog koje je ugovor sklopljen, koje pretpostavke nisu ispunjene u ovom slučaju jer ugovorena naknada nije bila uvjet ugovora a niti je po tužiteljevom iskazu bila odlučna pobuda već mu je trebao kredit kojeg će moći otplatiti. Sve i da su ispunjene odredbe čl. 324, st.1. Zakona o obveznim odnosima, već da je riječ o odlučnoj pobudi zbog koje je ugovor sklopljen, opet treba primijeniti odredbu čl. 324, st.2. istog Zakona budući je posebnim propisom tj. Zakonom o zaštiti potrošača ustanovljena ništavost upravo da bi ugovor bio oslobođen te odredbe i vrijedio bez nje. Također odredba čl. 326, st.2. Zakona o obveznim odnosima se ne primjenjuje, premda je ugovor u cijelosti ispunjen prije utuženja jer je sklopljen 9. veljače 2007. godine na 60 mjeseci, a tuženik ni ne poriče da je tužitelj redovito otplatio kredit te je to sud ocijenio neprijepornom činjenicom, jer uzrok ništavosti nije bila zabrana manjeg značenja tj. ovdje je riječ o tuženikovom postupanju suprotno načelu savjesnosti i poštenja što je osnovno pravilo obveznih odnosa, a u svezi s odredbom čl. 87. st. 2. Zakona o zaštiti potrošača.

11. Slijedom toga je sud i prihvatio tužbeni zahtjev iz točke 1.

12. Prigovor zastare u odnosu na ovu naknadu nije osnovan primjenom pravnog shvaćanja Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Su- IV-47/2020-2 od 30. siječnja 2020. godine. Naime, kako je ova odredba utvrđena ništenom, sukladno odredbi čl. 322, st.1. Zakona o obveznim odnosima to primjenom odredbe čl.323, st.1. istog Zakona je tuženik dužan vratiti isto što je naplatio na ime tih naknada. Stoga se na ovo vraćanje primjenjuje opći zastarni rok od pet godina po odredbi čl. 371, st.1. Zakona o obveznim odnosima te počinje teći od pravomoćnosti ove presude. Taj je rok objektivan te nije odlučan dio tužiteljeva iskaza da je postala svjesna ništetnosti ugovorne odredbe o tečaju CHF-a, jer se o njoj nije pregovaralo kada je ostala bez novca, budući je rastao tečaj te valute. Naime, ovaj postupak se ne vodi o tom pitanju ništetnosti ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli u CHF-u, već o naknadi za sklapanje ugovora, a u slučaju ništetnosti ove ugovorne odredbe o naknadi za sklapanje ugovora, tužitelj ima pravo na povrat danoga i kako je već obrazloženo, taj rok za povrat danoga počinje teći od dana pravomoćnosti ove presude kojom je utvrđena ništetnost. Tužitelj ima pravo na deklaratorni tužbeni zahtjev po odredbi čl. 328. istog Zakona tj. to pravo se ne gasi.

13. S obzirom na tužiteljevo zvanje i zanimanje u vrijeme sklapanja ugovora kako je prethodno obrazloženo te da mu je kredit trebao radi kupnje vozila za osobne

potrebe, a i sam kredit je ugovoren kao tako, sud ocjenjuje da je tužitelj u to vrijeme bio potrošač, po odredbi čl. 3, st. 1. toč.1. Zakona o zaštiti potrošača, a tuženik nije dokazao drugačije premda je na njemu dokazni teret.

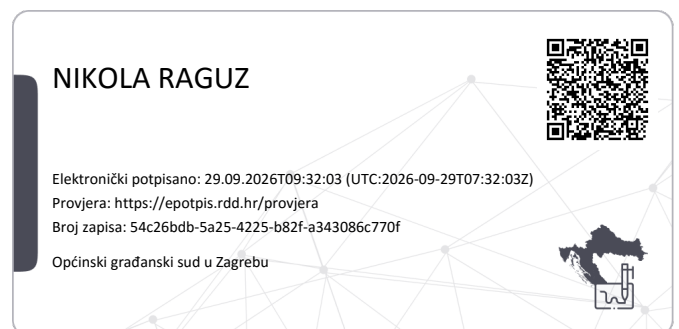
14. Visina tužbenog zahtjeva nije prijeporna kao na ročištu 20. ožujka 2026. godine te je tako osnovan i dio tužbenog zahtjeva za 199,98 eura koje se odnose na samu visinu ove naknade, kao i za 355,79 eura na ime zateznih kamata na tu naknadu od dana naplate 15. siječnja 2007. godine do dana obračuna 31. svibnja 2025. godine.

15. Zatezne kamate na trošak parničnog postupka su dosuđene po stopi propisanoj odredbom čl. 29.st.2. i 8. Zakona o obveznim odnosima (NN 35/05-155/23), uz uvećanje od tri postotna boda jer nije riječ o trgovačkom ugovoru, a teku po odredbi čl.151.st.3. Zakona o parničnom postupku, a na glavicu od 199,98 eura teku od 1. lipnja 2025. godine, tj. od dana nakon što je tužitelj obračunao zatezne kamate od naplate ove naknade do tada, sve po istoj stopi.

16. Na osnovi odredbe čl.154. st.1. Zakona o parničnom postupku, primjenom tbr 7, 8. i 9. OT je sud tužitelju dosudio trošak odvjetničkog zastupanja i to za tužbu i podnesak 7.10. 2025. te ročišta 20.3. 2026. i 17.9.2026. godine po 100,00 eura svaki, uz PDV od 100,00 eura, sudsku pristojbu na tužbu 33,18 eura i presudu 140,00 eura, što je ukupno 673,18 eura.

U Zagrebu, dana 30. rujna 2026. godine

Sudac
Nikola Raguz

POUKA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka može uložiti žalbu Županijskom sudu u roku 15 dana od uručjenja prijepisa. Žalba se podnosi putem ovoga suda.

DNA:

- opunomoćeniku tužitelja
- opunomoćeniku tuženika

Broj zapisa: **9-3088d-cebcd**

Kontrolni broj: **080bd-e548c-dba83**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.